

Pimeys. Ei lainkaan valoa. Ei edes varjoa tai heijastusta luomassa pientä turvan ja todellisuuden tunnetta. Oli vain loputon pimeys ja hiljaisuus. Hiljaisuutta kesti kuitenkin vain hetken, sillä jostain kaukaisuudesta kantautui ääni. Ääni, joka kutsui luokseen. Tyttö otti askeleen, ja toisen, mutta pimeys ei kadonnut. Ei hälvennyt. Se pysyi. Jokin tämän pimeyden keskellä kuitenkin kannatteli tyttöä ja mahdollisti hänen askeleensa kohti etäältä kaikuvaa ääntä. Kun askelia oli otettu jo useampi, tapahtui jotain kammottavaa. Pimeys muuttui tyhjiydeksi, eikä tytöllä ollut enään mitään mistä tarttua kiinni. Hän putosi. Yhden hengenvedon jälkeen viileä vesi otti tytön hentoon syleilyynsä luoden hetkellisen illuusion rauhasta. Pimeys ja häntä kutsuva ääni olivat poissa. Veden väreilevän pinnan läpi hohti valkea valo. Kuun valo. Sen kirkkaat valonsäteet loistivat vedenpinnan alle ja hetken työstä tuntui kuin hän olisi ollut tuhansien pienten kristallien ympäröimänä. Pian tämä tunne kuitenkin katosi kuunvalon muuttaessa väriään hiljalleen punaisemmaksi, kunnes sitä pystyi jo vertaamaan ruusun hentoon terälehteen tai veripisaraan, joka putosi valkealle lumelle. Kaunis näky oli poissa ja samassa tyttö tajusi tarvitsevänsä happea. Hän kurottautui kohti pintaa, mutta jokin ei kuitenkaan päästänyt häntä. Se jokin veti häntä yhä syvemmälle, eikä tytön pyristelyistä huolimatta hellittänyt otettaan. Sydämen syke hidastui ja kelmeä punertava kuunvalo katosi kun tyttö veti viimeisen hengenvetonsa ja hukkui.

ENSIMMÄINEN LUKU

Maryn sammaleenvihreät silmät räpähtivät auki. Tyttö hengitti raskaasti aivan kuin varmistaakseen, ettei enään ollut veden alla vaan turvassa omassa huoneessaan. Totta se oli. Hän oli kotonaan ja äskeinen hukkuminen oli ollut vain unta. Pikemminkin kyllä painajaista. Tytön hiukset olivat hiestä märät ja liimautuneet ympäri poskia sekä otsaa. Maryn koko ruumis tärisi kauttaaltaan ja vaikka uni olikin hänelle jo melko tuttu, jokainen kerta tuntui ylitsepääsemättömän kauhealta ja ahdistavalta. Viileä puulattia tuntui ihanan rauhoittavalta Maryn paljaiden jalkojen alla tämän hiippaillessa omasta huoneestaan alakertaan johtaville portaille. Hän pystyi jo pitkälti kuulemaan kuinka hänen isänsä, Anthony, puhui jonkun kanssa kiivasta keskustelua puhelimesta. Mary asettui istumaan ensimmäiselle portaalle yrittäen peittää yömekkonsa helmalla paljaita jalkojaan, joita oli alkanut jo hieman paleltamaan. Hän istuisi siinä luultavasti koko loppu yön, sillä nukkumisesta tuskin tulisi enään yhtään mitään. Maryn isä teki usein töitä vielä yömyöhäänkin ja puhui ilmeisesti nytkin työhuoneessaan jonkinlaista työpuhelua. ”Tiedän sen ja asia on hallinnassa. Ei. Hän ei aavista mitään. Tyttöhan on vasta yhdeksän vuotias!” Mary kohotti katseensa luoden sen portaiden kaiteen lomasta pilkottavaan valoon, joka loisti työhuoneen raolleen jätetyn oven lomasta. Jostain syystä Mary oli yllättäen kiinnostunut kuulemaan lisää tästä työstä, josta hänen isänsä parhaillaan puhui. Ehkäpä sen takia, että Mary itsekin oli yhdeksän -kolmen kuukauden päästä kymmenen- tai sitten hän vain halusi jotain muuta ajateltavaa sen kaamean painajaisen sijaan. Mary nousi varoen seisomaan ja otti askeleen alemmas portaissa mennäkseen lähemmäs isänsä työhuonetta. Hetken kuluttua myös toisen ja kolmannen. Neljännen askeleen kohdalla puinen porras kuitenkin narahti kovaäänisesti paljastaen Maryn salakuuntelu operaation. Tyttö kuuli, kuinka hänen isänsä hiljeni ja odotti tämän kävelevän eteisaulaan jossa portaikko sijaitti. Siinä ei mennyt kauaakaan kun Anthony jo seisoikin portaiden alapäässä puhelin yhä oikealla korvallaan. ”Sopiiko jos soitan myöhemmin takaisin?” Mary seurasi kuinka hänen isänsä sulki puhelun, jonka jälkeen he kumpikin katsoivat toisiaan hiljaa ohikiitävän hetken. Vaikka eteisaulassa ei juuri ollutkaan valoa, Mary kiinnitti ensikertaa huomiota siihen kuinka väsyneiltä ja uupuneilta hänen isänsä kasvot todella näyttivät. Mary tiesi, että tällä oli kiirettä töissä (jonka vuoksi nukkuminen jäi todella vähälle), mutta jostain syystä päivisin Anthony onnistui aina karistamaan unenpuutteen kasvoiltaan ja hymyilemään

iloisesti tyttärensä nähdessään. "Taasko se painajainen?" Anthony kysyi, vaikka tiesikin jo melko varmasti vastauksen. Mary nyökkäsi vaisusti aivan kuin olisi jäänyt juuri kiinni valehtelusta tai herkkujen syömisestä ilman lupaa. Anthony katsoi tyttärensä surumielisiin silmiin sanoen sitten lempeästi: "Tule. Mennään keittiöön niin laitan sinulle lämmintä teetä." Mary istuutui mukavasti keittiön pöydän ääreen samalla kun hänen isänsä lämmitti vettä kattilassa teetä varten. Keittiön hiljaa raksuttava seinäkello näytti puoli neljää aamuyöllä ja ulkona oli vielä pimeää muutamaa haaleana loistavaa katulamppua lukuun ottamatta. "Kauanko oikein istuit siellä portaissa?" Anthony uteli veden porinan lomasta. Mary ei tiennyt mitä vastata. Luultavasti hänen isäänsä vain kiinnosti tietää kuinka paljon Mary oli heidän -kuka ikinä se toinen osapuoli nyt olikaan- keskustelustaan kuullut. "En kauaa..." tyttö vastasi lopulta ja otti pöydällä olevasta posliinikiposta paperisen teepussin. Anthony kuitenkin nappasi pussin tyttärensä kädestä laskien samalla höyryävän mukin tämän eteen. "Haluan että maistat tällä kertaa uutta yrttiteetä, jonka ostin luontaistuotekaupasta. Myyjän mukaan se rauhoittaa ja auttaa nukahtamaan." Anthony kertoi nähdessään Maryn hämmentyneen ilmeen. Mary seurasi kuinka hänen isänsäkin istuutui pöydän ääreen tätä vastapäätä luoden tytölle lempeän hymyn. Siinä se taas oli, hymy, jonka alle Anthony piilotti väsymyksensä ja huolensa. Mary nosti epäilevästi kuuman mukin huulilleen, puhalsi muutaman kerran ja joi pienen kulauksen teetä. Ihme kyllä, se ei maistunut lainkaan niin kauhealle kuin mitä Mary oli kuvitellut. Siinä oli häivähdys mustaherukkaa, mansikkaa ja jotain hieman kitkerää mitä tyttö ei tunnistanut. "Isä?" Mary aloitti laskiessaan mukin takaisin pöydälle. "Onko normaalia nähdä sama uni monena eri yönä?" Anthony näytti siltä kuin olisi odottanut tätä kysymystä. "Sinussa ei ole mitään vikaa Mary. Se on vain pelkkä uni, ja kyllähän sinä tiedät etteivät unet voi satuttaa?" "Kyllä, mutta kun..." Mary aloitti, mutta Anthony keskeytti tämän heti alkuun. "Juohan nyt teesi kulta pieni, niin tulen sitten peittelemään sinut. Voin luvata ettei se uni vaivaa sinua enään hetkeen..." Anthonyin viimeinen lause sai Maryn nostamaan katseensa höyryävästä teestä. Kuinka hän muka voisi tietää unen näkemisen vain yhtäkkiä loppuvan? Isänsä hymyileviä kasvoja katsoessaan Mary kuitenkin unohti asian tyystin ja otti uuden kulauksen mukistaan. Olen suunnitellut tämän tarinan kirjoittamista jo hyvän tovin ja olen todella ylpeä itsestäni nyt kun sain ensimmäisen luvun viimein kirjoitettua. Kaipaisin kuitenkin rakentavaa palautetta lopputuloksesta, joten KIITOS jo näin etukäteen jos viitsit kommentoida.